

ദേവാർച്ചാപദ്ധതിയുടെ ഉപോദ്ഘാതം

ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

ദേവാർച്ചാപദ്ധതിയുടെ ഉപോദ്ഘാതം

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

ദേവാർച്ചാപദ്ധതിയുടെ ഉപോദ്ഘാതം

മലയനായകപ്പെരുമാക്കൾക്ക് യുഗാന്തരാരംഭകാലാവധി, നിഷ്പ്രതിഘമായി നിലനിന്നുപോന്നവയെങ്കിലുംപ്രാകൃതവസ്തു നിയമപ്രകാരം കാലപര്യയം കൊണ്ട് രജശ്ഛടാച്ഛന്നമായ ദർശനപഥത്തിൽ നിന്നും വിദൂരവർത്തികളും ആത്മാനാത്മലോകങ്ങൾ രണ്ടിലും ഒന്നുപോലെ രൂഢമൂലങ്ങളുമായുള്ള വൈദഗ്ദ്ധീസത്ത്വാവാദികളെ ഉദ്ദേശ്യപ്രതിനിർദ്ദേശ്യരീതിയിൽ പടിപടിയാകെ സയുക്തിപ്രമാണവിന്യാസം വ്യവസ്ഥാപിക്കുന്നതിനായിട്ട് നായകമൂർദ്ധാഭിഷിക്തരായ സമാജവിയന്മണികളുടെ ഹൃദയപൂർവ്വകസാടോപോത്സാഹത്തിന്റെ ഫലമായും പൂർവ്വപ്രത്യായിതപുരുഷധൗരേയരുടേയും മറ്റും ഉപയോഗാർത്ഥം പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ള "പ്രാചീന മലയാളാദി" വഴിയായും നായർ സമുദായത്തിന് ഉച്ചൈസ്സായി ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന ഉണർവ്വിൽ എൻ-എസ്-എസ്സ്, സൊസൈറ്റി - സമാജ - സന്താനങ്ങൾക്കും മറ്റും ദേവാർച്ചനവിഷയത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യമുന്നയിക്കാൻ വേണ്ടി രചിച്ചിട്ടുള്ള ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ മുദ്രണോപക്രമത്തെ ഞാൻ സശിരഃകമ്പമംഗീകരിക്കുന്നു.

യോഗജ്ഞാനപാരംഗമതയ്ക്ക് - യോഗജ്ഞാനപ്രമേയങ്ങളെ സമ്പ്രദായരീത്യാ ഗ്രഹിക്കയും പരിശീലിക്കയും ചെയ്തു ആരൂഢപദത്തിലെത്തുന്നതിന് - അനേക സംവത്സരക്കാലം എന്നോടുകൂടി വസിച്ചിട്ടുള്ള എന്റെ പ്രഥമശിഷ്യൻ നാണുഗുരുവെന്നു പറയുന്ന ആൾ ആ സമുദായത്തിന്റെ അഭ്യുത്ഥാനത്തിനായി അവരുടെയിടയിൽ ദേവാർച്ചനാദിയെ പുരസ്കരിച്ചു ബഹുവിധ കാര്യങ്ങളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടാക്കിയതുപോലെ, മറ്റൊരു സമുദായത്തിന് സ്വയംകൃതാനർത്ഥനിലയിൽ വന്നുകൂടിയ അന്യേച്ഛാധീനവൃത്തിയെ നിഷ്കാസനം ചെയ്‌വാൻ ദ്വിതീയ ശിഷ്യൻ ഇങ്ങനെ ഗ്രന്ഥകരണാദിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതു ഗൗണാത്മതാധ്യാസദൃഷ്ട്യാ ചാരിതാർത്ഥ്യജനകമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഫലവിഷയത്തിൽ വൈഷമ്യം കാണുന്നത് ഭോക്തൃനിഷ്ഠമായ തപ്താതപ്താവസ്ഥഭേദംമൂലമാണെന്ന് വിചാരദൃഷ്ടിക്ക് കാണാവുന്നതാകുന്നു.

സ്വാനുഭൂത്യന്തവേദാന്തപ്രക്രിയയിൽ സുപ്രതിഷ്ഠനായ ബ്രഹ്മവിത്തിന്റെ നിലയിലുംകൂടി,

“വ്യുത്പത്തിമനുയാതസ്യ പൂരയേച്ചേതസോന്വഹം
ദ്വൗഭാഗൗ ശാസ്ത്രവൈരാഗ്യൈർ ദ്വൗ ധ്യാനഗുരു പൂജയാ1”

എന്നവിധം നിരന്തരമസ്മദായത്തനായ എന്റെ പ്രിയ ശിഷ്യന്റെ സംസ്കൃതകൃതികളെക്കുറിച്ച്–

പ്രാക്പുസ്തകത്രയമഥ ത്രയമദ്യ ലബ്ധ്വാ
തന്നൈലകണ്ഠഭണിതേരമൃതോപമായാഃ
മാധുര്യകം സഹൃദയൈഃ പ്രണയേന പേയ –
മാസ്വാദയൻ നസുഹിതത്വമുപൈതി ചേതഃ

എന്ന് മഹാമഹോപാധ്യായ ബിരുദാങ്കിതപണ്ഡിതഹാഥീഭായീ ശർമ്മാവും,

തന്നൈഷധീയമപി കാവ്യമധഃകരോതി
കുത്രാപി കോമളപദാവലിമേളനേന –
സ്യാദ്രാജശേഖരവചഃ കിമു കൗതുകായ
ശ്രീനീലകണ്ഠയതിവര്യഗിരിശ്രുതായാം
ലോളിംബരാജകവിതോദ്ഭവതീയമദ്ധാ
ശ്രദ്ധാവതാം ച ജയദേവസരസ്വതീ വാ –
നാന്യാ ചമൽകൃതി ച യം വിതനോതി ചിത്തേ
കർമ്മന്ദിവര്യഗിരി ബുദ്ധിമതാംവിതർക്കഃ –3

എന്നും മറ്റും വിദ്വച്ചക്രവർത്തിശ്രീനിർഭയരാമജീയാജ്ഞിക (ദീക്ഷിത)രും,

ശബ്ദശുദ്ധിരസസദ്ഗുണാകരം4
പുസ്തകം തദിഹ മാമരഞ്ജയൽ –
ജ്ഞാനഭക്തിരസവർദ്ധകം നൃണാം
നാളികേരപരിപാകരീതിമത് – 5

എന്നു തുടങ്ങി കല്ലിക്കോട്ടു ശാബ്ദികനാരായണ ശാസ്ത്രികളും,

യോഗാഭ്യാസവിധാമമാർഗ്ഗപരമ
പ്രാവീണ്യമപ്യുച്ചകൈ –
സ്തത്തദ്ദൈവതഭക്തിപൂർവ്വകമഹാ
സ്തോത്രാണി ചാഹോ തവ,
അദ്വൈതാധ്വനി സർവ്വലോകഗഹനേ
സംചാരചാതുര്യകം

സർവ്വം ചൈതദനന്യ സൂരിസുലഭം
വർവർത്തിസർവ്വോപരി –

എന്നും മറ്റും വിദ്വന്മണിയായ മഹിമശ്രീ പന്തളത്തുരാജാവവർകളും.

യാം ഭവാൻ പ്രേഷയാമാസ യോഗാമൃതതരംഗിണിം – [7]
സ്വാദിഷ്ഠമമൃതം തസ്യാസ്സുഖേനപീയതേ മയാ –

എന്നു ദേവസേനാഖ്യ പ്രൊഫസർ ഡ്യൂസൻ മഹാശയനും, പ്രശംസിച്ചിട്ടുളളതുമല്ലാതെ ഭൂഖണ്ഡാന്തരപ്രഥിതവിദ്യാചുഞ്ചുക്കളും ഹൗണ്യാദി വാണികളിൽ സ്വസ്വാശയാവിഷ്കരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതും തദ്വാരാ സംസ്കൃതവിദ്വല്ലോകത്തിന് എന്റെ ശിഷ്യൻ സുപരിചിതനായി തീർന്നിരിക്കുന്നതും ആകുന്നു. ഇത്തരക്കാർക്കു പ്രായാഭിപ്രായസിദ്ധമായ ഔദാസീന്യഛായനുകരണം നിമിത്തം സംഭവിച്ച പത്രപംക്തി പ്രവേശ്വർജ്ജനം കൊണ്ടും അടുത്തകാലം വരെ ഭാഷാഗ്രന്ഥപ്രണയനാദികളിൽ അനാദരജന്യമായുണ്ടായിരുന്ന അസ്വാരസ്യംകൊണ്ടും തന്നാട്ടുഭാഷാ ലോകത്തു സങ്കുചിതമായ ഒരു സ്ഥാനമേയുള്ളൂ എന്നു തോന്നുകയാൽ, രചയിതാവിനെ രംഗം പ്രവേശിപ്പിക്കാനായി സ്ഥാലീപുലാകന്യായ [8]ത്തിൽ ഏതാനും ശ്ലോകങ്ങളെ ഉദ്ധരിച്ചു മേൽക്കാണിച്ച അക്ഷരവിന്യാസം അനാശാസ്യമാകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഇതിനുപുറമേ, "യുക്തിയുക്തം വചോ ഗ്രാഹ്യം ന തു പൂരുഷഗൗരവാൽ [9]" എന്നാണ് വിദഗ്ദ്ധസമ്മതപ്രമാണമെങ്കിലും, ജനതയിൽ അധികംപേരും അന്യപ്രമാണന്മാരാകയാൽ. വക്താവിന്റെ പ്രാമാണികത്വത്തിൽ പറ്റുമാനവും ആവഴി തദ്വിഷയമായി ഏതാനും ജിജ്ഞാസയും അവർക്കുണ്ടാകാവുന്നതാണല്ലോ.

ദേവപ്രതിഷ്ഠാദികാര്യങ്ങൾകൂടി ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കകൊണ്ടും അർച്ചാപദം പ്രതിമാരാധനകൾ രണ്ടിനും സമാനമാകകൊണ്ടും ഇതിന്റെ നാമധേയം സാഭിപ്രായഗർഭമാകുന്നു എന്നു കാണാം. ഇതിലെ ആരംഭഘട്ടമായ ദേവപ്രതിഷ്ഠയ്ക്കു കൈരളിയിൽ ഇപ്പോൾ നവാവതാരമാകുന്നു. ഈ കൃതിയിൽ – സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ, പ്രതിമാസാധനം, ചലപ്രതിഷ്ഠ, പഞ്ചദേവതാപൂജനം, മുദ്രാവിധി, ലക്ഷ്മീപൂജനം, സരസ്വതീപൂജ, നാഗപൂജ, സർപ്പബലി, ഹോമകുണ്ഡവിധി, ഹോമക്രമം, മൃത്യുഞ്ജയം, തിലഹോമം, ഗണപതിഹോമം, മന്ത്രകോശം ഇത്യാദി അത്യാവശ്യമായ വിഷയം നാതിസംക്ഷിപ്തവിസ്തരമായും സുഗ്രഹലളിതഭാഷയിലും ഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിരി

ക്കുന്നു. "അസൂര്യംപശ്യ" [10] കളുടെ നിലയിൽ അന്തഃപുരമലങ്കരിച്ചിരുന്ന സീതാദേവി ശ്രീരാമനോടുകൂടി വനത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. മൂന്നോ നാലോ അടി നടന്നശേഷം ദണ്ഡകത്തിലേക്കുള്ള വഴിയുടെ ദൈർഘ്യത്തെക്കുറിച്ച് പൃഛിച്ചു ക്ലേശിച്ചതുപോലെ, ഇതിൽ മന്ത്രക്രിയാ കലാപം അധികമായി എന്ന് പരിചയക്കുറവുകൊണ്ട് വല്ലവർക്കും തോന്നിയാൽ നിർവാഹമില്ല. പിന്നെ, ആർഷ മനുക്കളുടെ സ്ഥാനത്ത് ഭാഷാമന്ത്രങ്ങളായിരുന്നു വേണ്ടതെന്നു പറയുന്ന ഒരുതരക്കാർ പ്രകൃതകഥാബഹിർഭൂതന്മാരാണെന്നു കണ്ണടക്കയല്ലാതെ കാർമ്മണന്മാർക്കു കഴിവില്ല. ആകെപ്പാടെ, ഈ പുസ്തകം പരോപകാരശ്രദ്ധയുടെ ഫലമായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാകയാൽ ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യത്തിനു പര്യാപ്തമാകുമെന്നു കണ്ട് ആ വിഷയത്തിലേക്ക് ഇതിനെ ബലമായി ശുപാർശചെയ്യുകയും സമുദായത്തിന് ഉത്തരോത്തരം യോഗക്ഷേമം പ്രാർത്ഥിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

പുറമേ "തർക്കാപ്രതിഷ്ഠാനാൽ[11] എന്ന സൂത്രസന്ദർഭത്തിൽ,
യത്നേനാനുമിതോപ്യാർത്ഥഃ കുശലൈരനുമാതൃഭിഃ
അഭിയുക്തതരൈരന്യൈ രന്യഥൈവോപപാദ്യതേ[12]

എന്ന് ആചാര്യവാചസ്പതിമിശ്രൻ പറഞ്ഞിരിക്കയാൽ, പ്രതിപാദ്യപ്രതിപാദകവിഷയങ്ങളിൽ രുചിഭേദാദിനിദാനമായി ഉണ്ടാകുന്ന നിന്ദാസ്തുതികളും ഖണ്ഡനമണ്ഡനങ്ങളും അകിഞ്ചിൽക്കരമാണെന്നും അധികാരവിഷയത്തിൽ പ്രചരണമവശ്യം ഭാവിയാണെന്നും വിചാരിച്ചാൽ ഈ ദൃശ്യവിജ്ഞാപനാദിസമാർജ്ജനക്ലേശം വരികയില്ലെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത് ആകയാൽ പരോപകാരവ്രതികൾ.

"ഖലേഷു സൽസു നിര്യാതാ വയമർജയിതുംഗുണാൻ
ഇയം സാ തസ്കരഗ്രാമേ രത്നക്രയവിഡംബനാ[13]"
എന്നു വിചാരിച്ചു പരിതാപമടയാതെ ധൈര്യമവലംബിച്ചു,
"മന്നിന്ദയാ യദി ജനഃ പരിതോഷമേതി
നന്വപ്രയത്നജനിതോയമനുഗ്രഹോ മേ[14]"

എന്നു "ജ്ഞാനാങ്കുശ" കാരൻ പറഞ്ഞതും,

ഗ്രന്ഥസ്യാസ്യൈവ യഃ കർത്താ സ്തൂയതാം വാ സ നിന്ദ്യതാം

മയി നാസ്ത്യേവ കർതൃത്വമനന്യാനുഭവാത്മനി[15]

എന്നു അദ്വൈതസിദ്ധികാരൻ16 പറഞ്ഞതും പര്യാലോചിച്ച് താന്താങ്ങളുടെ നിലയ്ക്കിണങ്ങിയതുപോലെ യഥായോഗം സമാധാനപ്പെടണമെന്നു നിർദ്ദേശിക്കകൂടിച്ചെയ്തു തൽക്കാലം വിരമിക്കുന്നു.

കുറിപ്പുകൾ

1. ബ്രഹ്മവിഷയത്തിൽ വ്യുൽപത്തി ഉണ്ടായ മനുഷ്യൻ തന്റെ മനസ്സിന്റെ രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ ശാസ്ത്രം, വൈരാഗ്യം എന്നിവകൊണ്ടും രണ്ടുഭാഗങ്ങൾ ധ്യാനം, ഗുരുപൂജ എന്നിവകൊണ്ടും ഓരോദിവസം നിറച്ചിരിക്കും എന്നർത്ഥം.

2. മുൻപേ മൂന്നു പുസ്തകവും ഇന്നു വേറേ മൂന്നു പുസ്തകവും കൈപ്പറ്റി. നീലകണ്ഠയതിയുടെ അമൃതതുല്യമായ ഭണിതികൾ മധുരവും സഹൃദയരാൽ സ്നേഹപൂർവ്വം പാനം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതുമാണ്. അതു ആസ്വദിച്ചിട്ട് എന്റെ മനസ്സ് പോരാ എന്നു തന്നെ പറയുന്നു.

3. സാരള്യം നിറഞ്ഞ ആ കൃതികളിലെ പദനിര പര്യാലോചിച്ചാൽ നൈഷധീയ കാവ്യവും താഴെ നില്ക്കയേ ഉള്ളൂ. നീലകണ്ഠയതിവര്യന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടാൽ രാജശേഖരന്റെ വാക്കുകൾപോലും പിന്നെ രുചികരമായി തോന്നുകയില്ല.

   ഈ കൃതി ലോലിംബരാജകവിതയോ? അതോ ജയദേവഗീതമോ? അലങ്കാരത്തെ വിചാരം ചെയ്തു നോക്കിയാൽ അറിവുള്ളവർക്കുപോലും ഈ യതിവര്യന്റെ കൃതിയെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെ സംശയം തോന്നിപ്പോവും.

4. ശബ്ദശുദ്ധി, രസം, സദ്ഗുണം എന്നിവയുടെ ഖനിയായ ഈ പുസ്തകം എനിക്ക് ഏറെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു.

5. മനുഷ്യർക്കു ജ്ഞാനവും ഭക്തിരസവും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന ഈ കൃതി നാളികേരപാകത്തിലുള്ള രീതിയോടുകൂടുയതത്രേ.

6. യോഗാഭ്യാസം വിധാനം ചെയ്യുന്നതിലുള്ള അങ്ങേയറ്റത്തെ പ്രാവീണ്യം, അതാതു ദേവതകളുടെ ഉച്ചത്തിലുള്ള ഭക്തിപൂർവ്വകമായ സ്തോത്രങ്ങൾ, ലോകർക്കെല്ലാം ഗഹനമായ അദ്വൈതവേദാന്തമാർഗത്തിൽ സഞ്ചരിക്കാനുള്ള ചാതുര്യം എന്നിങ്ങനെ മറ്റു പണ്ഡിതന്മാരിൽ സുലഭമല്ലാത്തതെല്ലാം ഇദ്ദേഹത്തിൽ ഏറിയതോതിലുണ്ട്.

7. അവിടുന്നു കൊടുത്തയച്ച യോഗാമൃത തരംഗിണി വായിച്ച് അതിലെ അത്യന്തം രുചികരമായ അമൃതം ഞാൻ സുഖമായി കുടിക്കുന്നു.

8. സ്ഥാലി = പാത്രം, പുലാകം = തവി. പാത്രത്തിൽ വേവുന്ന അരി വെന്തോ എന്ന് ഒരു തവി കൊണ്ട് കോരി അതിൽ നിന്നു ഒന്നോരണ്ടോ എടുത്തുനോക്കുന്നതുപോലെ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ സ്ഥാലീപുലാകന്യായം പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു.

9. പറയുന്ന ആളിന്റെ ഗൗരവം നോക്കിയല്ല പറഞ്ഞതിന്റെ യുക്തിയുക്തത നോക്കിയാണു വാക്യം സ്വീകരിക്കേണ്ടത്.

10. സൂര്യനെ കാണാത്തവർ എന്നർത്ഥം.

11 ബ്രഹ്മസൂത്രം.

12 അനുമാനത്തിൽ സമർത്ഥന്മാരായവർ വളരെ പ്രയത്നിച്ചു അനുമിച്ചെടുക്കുന്ന അർത്ഥത്തെപ്പോലും അതിനെക്കാൾ യോഗ്യന്മാരായവർ മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞൊപ്പിക്കും.

13 കൊള്ളരുതാത്തവന്മാരെ നന്നാക്കാൻ പോവുന്നതു കള്ളന്മാരുടെ ഗ്രാമത്തിൽ രത്നം വാങ്ങാൻ പണിപ്പെടുന്നതിനു തുല്യമാണ്.

14 എന്നെ നിന്ദിക്കുകവഴി ആരെങ്കിലും സന്തോഷിക്കുമെങ്കിൽ അതിൽ കവിഞ്ഞ് എനിക്കു വേറെ അനുഗ്രഹം എന്തുവേണം?

15 ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവിനെ സ്തുതിക്കയോ നിന്ദിക്കയോ ചെയ്തു കൊള്ളുക. സത്യത്തിൽ ആത്മാവിലല്ലാതെ മറ്റൊന്നിലും മനസ്സൂന്നാത്ത എനിക്കതിൽ കർത്തൃത്വമില്ല.

16 അദ്വൈതസിദ്ധിയെന്ന പ്രൗഢഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവാണ് മധുസൂദനസരസ്വതി.